

La Veu de Tortosa

SETMANARI REGIONALISTE

Any 2.^{on}

Tortosa, 1er Abril de 1900

Núm. 18

Dissecció del Centralisme

Ab tant de cinisme com poch seny los politichs del safreig parlamentari llansen contra 'ls catalanistes tota sa baba verinosa y en paraules irrespectuoses ens tracten com si fossem besties feres ó cosa per l' estil... Perxó, no 'ns preocupen sos esvalots ni rancunies.

A nosaltres la mitat de les regions d' Espanya sols ens coneixen per *referencia* y malgrat aquesta falta d' intimitat veuen en nostres idees la encarnació de sas més enlayrades aspiracions.

¿Se pot calificar de *cas patològic* aquesta unitat de criteris? Nosaltres creyém que no y 'l probarho es molt senzill.

No hi ha cap dupte que 'ls que coneixen nostre programa y nostre modo de treballar, encar que sols siga per *referencia*, ens admiren y ens alenten á la lluyta y es qu' en la doctrina regionalista y en lo moviment de tota Catalunya hi veuen quelcom profitós y práctic. En cambi, miren ab rezel esglayador l' obra defensada pels politichs, y aixó que á n' aqueixos tothom los coneix *personalment*.

Un Diputat, de *cuyo nombre no quiero acordarme*, ha dit que hi ha molta diferencia entre 'l patriotisme d' ells y la conducta dels catalanistes.

Ja ho crech que n' hi ha de diferencia entre ells y nosaltres!...

Els, encogats per l' afany de *mando* lo mateix han aixecat que derrocats Tronos; ells, passen per tot: prevariquen, lluyten, se deshonren, se divideixen, se fan amichs, se tornen á barallar, y... aixis, revificant lo foch de les passions y les rancunies, acaben per fer petit á un poble gran, posant la discordia en les families y rompent, en fi, los llassos de germanor que deuria existir entre 'ls fills d' un mateix poble.

Lo seu patriotisme (!) 'ls ha portat á totes bandes. Perxó si esbriném los arxius dels Municipis y de les Diputacions, allí trobarém sas obres maravilloses, sas lluytes, fadigues, y una

renglera de mérits y serveys que venen á constituhir, sense cap dupte, lo millor *timbre* de sas glories y conquestes.

Nosaltres... ¡pobres catalanistes!...

Nosaltres... no tenim part ni art en queixa *obra monumental*. Nosaltres tots som boijos, rancis y neurotichs, y 'l mal es qu' en aixó casi tenen quelcom de rahó; puig realment es foll lo treballar per' al pervindre y loig lo procurar la regeneració de nostra patria malmesa y deshonrada. ¿Pero saben lo per qué de tanta neurossia?

La solució no pot esser més senzilla.

Patim atachs nerviosos porque 'ns ataca 'l sistema nerviós veurer les farses dels politichs; perquè no volém esser víctimes de sas tafaneries y porque no 'ns avindrém may al sistema empleat per ells en les coses que directament ó indirectament afecten á la dignitat del poble, que tan cinicament exploten. Si, volém lo que vol Navarra y Galicia, lo que demana Valencia y Aragón, lo que pretenen les demás regions d' Espanya, fartes ja de veurer tantes infamies, robos, escandols, coaccions y malifetes.

Volém veurer als homes de Govern invariables, plens d' abnegació, sense contemplacions ni contubernis, que sostinguen avuy lo que pregonaven ahir. No, no volém veurer cambis tan oposats á la serietat com los qu' ha vist lo nostre poble en mitja dozétna d' anys.

No voldriém retraurer coses passades, pero la inconstancia de certs homes públichs ens porten á la memoria les següents inconseqüencies:

De 'n CASTELAR la campanya desfeta contra 'l regionalisme en los últims temps de sa vida y tan en contraoposició en los qu' abans havia sostingut dihent: «La centralisació ha arribat á son major descredit. Lo Ministre de la Governació pesa com jou sobre 'l Gobernador, sobre l' Alcalde l' Alcalde sobre 'ls electors; les Diputacions *hechura* dels pobles, desapareixen devant dels concells, *hechuras* dels Governos: los jutjes y fiscals, los administradors y estanquers, los guar-

da-boscós, los peons, los dependents dels Ministeris de Gracia y Justicia, de Governació, de Foment, de Hisenda, son altres tants munyidors d' eleccions qu' ofereixen escoles, camins, perdó de multes, oblits de bruts expedients al electors ministerials y amenessa ab causes, presons, multes y persecucions als electors independents; cada ministre un sultá, cada candidat un fomentador de la pública immoralitat, cada acta un padró d' escándol, d' ignominies y la xarxa *baixa la qual tot aixó succeheix en la centralisació administrativa*»...

De 'n MORET y 'n MAURA, recordém sa rancunia contra 'l regionalisme y son desvetllament pera l' implantació d' aquest programa á les colonies perdudes.

De 'n Romero... ¡¡un *arco-iris* d' idees, programes y evolucions!!

De 'n Silvela... ¡quantes coses ens venen á la memoria!... però deixém lo d' avuy y recordemli lo d' ahir..... deixantlo enrahonar á Valencia ahont deya, no fa molts anys, lo que segueix, referintse al regionalisme:

«.....Pero *vuestra obra*, no solo tiene el amor de mis sentimientos; tiene la *adhesion reflexiva de mis convicciones mas arraigadas y mas firmes*. porque en los peligros y tremendos riesgos que á nuestra nacionalidad amenazan, y ante los males ¡y corrupciones que quebrantan nuestro organismo y ponen en disputa nuestras verdaderas libertades, hay que *reconocer que es en gran parte debido el daño á funestas nivelaciones y á simetrías dolorosas y esterilizadoras, y que todo lo que es vida y aliento natural y verdadero de pueblos y razas, debe respetarse y mantenerse A TODA COSTA*.

Y vosotros, que lleváis ya mayor espacio que el de una generación política defendiendo y sosteniendo ese orden de sentimientos en las esferas tan esenciales de la lengua y la literatura, debéis estar orgullosos de vuestra obra y perseverar con entusiasmo en ella, *porque es obra buena, porque es obra santa*, porque es obra de fe, obra de espíritu, y sin espíritu y sin fe, ni *hay patria, ni hay honor, ni hay salvación para las naciones en la tierra*.

Ese ha sido la *preocupación* de nuestros gobiernos durante largos años, y son muchos: la mayoría quizá de nuestros hombres públicos, los que la conservan, y con ellos los que dicen que arrancando á Cataluña sus leyes civiles, á las provincias

vascas su lengua y sus instituciones municipales á Navarra su régimen provincial, á las literaturas regionales sus fiestas, se haría una España centralizada y harmónica, sin temor á guerras civiles ni á resistencias de impuestos, ni á cambios teatrales de régimen político, como mejor plazca á unos *cuantos amigos* que así lo combinan en Madrid.

Porque siento que, al poner atento el oído al latir del corazón de mi madre patria como por mis deberes de hombre público tengo que hacerlo á diario, al tocar su sien para juzgar de su vida, siento, con amargura de mi alma que esos son lentos que esa sien está fría, y miro como enemigos á cuantos la quieren arrancar nada que sea vigor, espiritualismo, entusiasmo, fe, confianza en sí misma, porque me parece que, para regularizar sus costumbres, la han quitado muchas energías, y que si lógran arrebatarle la fe en sus fuerzas y en sus destinos, y el amor y orgullo de lo suyo, LA MATAN.»

¿Que 'ls hi sembla del D. Paco d'ahir?

De 'n DATO casi no recordém cap proeza y unicament acut á nostra pensa,

la fenomenal MEMORIA
tan bruta y fenomenal!!...

¿Per qué escribía sa historia
y no s' ompli, avuy, de gloria
castigantho d' *allá dal?*

Després d' aixó, ja poden veurer lo per que de la nostra neurossia.

Som neurótichs perque som *ignocents* y com á tals qualsevol cosa ens esgarrifa.....

En sa consecuencia, y pera terminar, hé podém dir que de la *dissecció del centralisme* burocrátich, amanyador de corrupcions que brollen del *cos oficial* d' Espanya, no 'ns queda més recurs que 'l d' invocar á quiscun que vullga soterrar, ben á fondo, tanta immoralitat, tanta corrupció y tant brutal despotisme.

Francesch Mestre y Noè.

Tortosa, Mars de 1900.

La sabiduría y la ignorancia

(DEL INGLÉS)

En una petita població de fora, cercant alivi á la salut que s' havia malmesa á copia d' estudis, hi vivia retirat un filosofh de gran anomenada.

Era al cayent d' una tarde d' hivern, quant estantse el sabi á casa seva arraserat al vol del braser, s' hi va presentá una aixerida noyeta del vehinat y va dirli:—M' ha dit la mare si 'm voliaho fer el favor de donarme una brasa, perquè te d' encendre el foch per coure 'l sopar. Prou, bona minyona, va contestarli 'l filosofh; pero deixa, afegí tot aixecantse y deixant á la cadira un llibre que

tenia entre mans, deixa que vagi á buscar alguna cosa per emportarte 'l foch. Vaya una gent, ves com s' el pot endur el foch, murmurá, mentres anava á cercar qui sab que, per posarhi las brasas.

Mes, no siguié pas poca sa sorpresa quant al tornar á la noya, vejé que aquesta 's disposava á marxar ab el foch á la má, boy diguentli:—No us prengueu cap molestia, que ja m' he sapigut enginyar. Y li ensenyá la ma que ab la paleta del braser s' hi havia fet una redona de sendra posanthi al mitj las brasas, de manera que la pell no arribés á sentir la cremor. Y sense que 'l sabi tingués temps de revenirse de la sorpresa, ne prengué comiat, marxant alegroyament cap á casa seva.

Allavoras aquell gran filosofh que tant extraordinari renom s' havia guanyat, apesarat y confós no pogué menos que donar una mirada despreciativa á tots els llibres que tenia al encontorn seu.

J. Maspons y Camarasa.

Granollers.

¡Deixeulos, que fan brometa!

Donchs si; una bona part de *nuestros padres de la patria* veyent que 'n lo Congrès de diputats s' ha fet poch menos que impossible lo tractar res en serio, ara 's dediquen á ferhi un xiquet de broma.

¡Oh templo de las leyes!... que poch respecte fas!...

Y parlant de brometes, no cal dir qui es l' iniciadó dels jochs de passatemps.

De segú que tots vostés, sense dirho, ja ho han endivinat.

Si homes, si, no s' equivoquen; es el mateix.

Figúrinse que l' altre dia ab motiu de discutirse la qüestió de si es ó no es bó 'l tabaco que 's cull dintre l' Estát espanyol, tot de sopte, se sent un gran terratremol pels passadissos del Congrès. Com allí no n' hi ha may de soroll, es va alarmar tota la distingida concurrencia que allí va á passar un parell ó tres d' hores.

Obehint una orde superior sortiren casi tots els mossos de la casa á veure en qué consistia aquell xibarri... y es troben que nou homes carregats de *pitillos* y *puros* entraven fent la mar de gatzara, capitanejats pel gran *Romero 'l batallador*.

— *Dejen eso aquí y tomen*—digué l' home pegant un cop d' ull per la sala d' espectacles y donant mitja peseta als qu' habien carregat ab els feixos de tabaco.—

Al veure 'l la concurrencia, l' espectació fou general entre 'ls qu' es-

taben discutin l' eclipse de sol del próxim mes de Maig.

Per fi, un *padre* dels que tenen bastant de nas, es revesteix de coratje y agafantse 'l bigoti per les puntes, comensa á cargolarse 'l preguntant al senyor d' Antequera si anava á posar un estanch á n' algún raconet del forn de les lleys.

— *No zeñó; vengo á que prueben sus zeñorías esas brevas, que zon cozecha de caza, y qué me digan zi tengo ó no tengo razón en...*

— Si, sí, sí, — cridaren tots els *señorías*.

Llavors tots els mossos de la casa, ab el *debido respeto*, per indicació del *batallador* comensaren á repartir tabaco entre tots els *contertulios* d' aquell deliciós lloch.

Pero veyent l' amo de casa qu' alló era un xiquet massa fort y ab infules de molestar, s' aixeca, pega un cop de puny sobre la taula (tan fort que 's va esmunyir la ma) y ab veu de baix enrogallat diu:

— *Ese tabaco es contrabando y queda detenido.*

Al sentir semejant ocurrencia, esclata tothom ab una estrepitosa riatlla y picament de mans, tirantse la mar de *piropos* uns y altres, pero tots aprofitantse de la gorra.

Y ara pregunto jo: ¿á vostés els sembla serió tot aixó? ¿Y aquets son els homes que 's volen presentar devant de nosaltres com á regeneradors y formals?

Ja 'n poden fer tanta com vulguin de brometa, que á nosaltres ens té sens cap mena de cuydado, perque ja 'n fa molt de temps que 'ls tenim jutjats y sabém que *ezo es pamema y caña durce* y que voldrien qu' aixó durés ara y sempre, pera la gloria d' alguns y 'l benestar dels altres. Pero á mi hem sembla que.... *mech, mech*.

E. Cantero y Hernandez.

Tortosa, Mars, 1900.

La festa de l' Anunciata

EN LO

COLEGI DE SAN LLUIS

Batejant lo cor d' igual entusiasme y baix la impressió dels recorts que deixá aquesta diada l' any passat, se celebraren les festes, qu' anunciarem en nostre últim número, ab la solemnitat y alegria propies del que sent brollar en s' ánima la emulació d' un sentiment pur y enlayrat.

Després de la corresponent preparació comulgaren devotament de ma del senyor Bisbe, tota aquella prehuada joventut que seguia á sos dignes Catedrátichs y allí tots plegats, mostraven una satisfacció falaguera baix

l' afecte de son ánimo enfervorizat per les sentides jaculatories del P. Carretero S. J. qui contribuí á preparar sas ánimes per' un acte tan grandíós.

La pietat en joyós concert ab la caritat extengué les seves influéncies fora dels murs del Colegi, per quant los pobrets participaren de tanta alegríia, rebent la limosna d' una menjada confortativa y abundosa per part dels Professors y alumnos. Es tan sublim y gran aquest fet que son anunci, per si sol, ens escusa de fer comentaris que serien petits devant de sa grandesa.

Sentim que 'l reduhit espai de nostre setmanari ens prive d' entrar en més petits detalls, però si qu' hem de fer constar que les funcions continuades per la tarde resultaren dignes de les celebrades pel matí, essent completada la diada qu' enclou una de les més tendres y joyoses festes del Colegi, per conmovedora festa relligiosa en sa sumtuosa capella. Exposit lo Santíssim y ab nombrosa assisténcia del personal del establiment y d' altres persones de fora fou cantat á tota orquesta pel cos coral de la Congregació un Trissagi Marian, verdadera perla de composició relligiosa.

La funció terminá, després d' una fervorosa plática, alussiva á la festa, pel Reverent Mossen Elies Milian, ab solemne benedicció y reserva, y un himne, magníficament executat, composició original del Mestre de Colegi senyor Abarcat, fou lo complement dels exercicis piadosos de la tarde.

A les sis y mitja del vespre, baix la presidencia del senyor Bisbe escomensá la vetllada en l' elegant saló improvisat en lo claustre, tenint al seu encontorn les primeres Autoritats de Tortosa y Professors d' aquell centre docent, ab una concurréncia tan nombrosa com distingida.

La poesia, la musica y la eloquencia prengueren part activa en aqueixa solemnitat. L' assumpto escullit pera el desenrotllo de sas magnífiques composicions fou la vida del jove angelical San Lluís Gonzaga en totes les seves manifestacions de sa perfecta existéncia, ja com á exemplar de noble familia, com á cristiá piados, com jove aspirant á la perfecció model de la joventut estudiosa, com inflammat ayman de María Santísima, com atleta aguerit y valerós contra les tentacions del avern, per sos triomfos conseguits contra 'l dimoni, lo nom y la carn, en sa curta y aprofitada vida y, finalment, per la victoriosa pauma y corona que 's conquestá eternament en les enlayrades regions de la gloria.

Prou voldriem nosaltres entrar detalladament en aquest camp encomiástich y apologetich en que s' han desenvol't los entusiasmes d' aquella

joventut educada al calor de la ciencia y la pietat, que son qualitats característiques del recomanat establiment com ho foren del qu' avuy es son celestial Protector, però no essent aixó possible ens contentém en aquesta compendiada descripció, escomençant per felicitar coralment al nostre benvolgut Prelat, qui ab paraules que rebossaven unció, pietat y desitjos de pare ayman ens recordá l' alta significació d' aquella diada per' la nostra católica ciutat, ja qu' en ella va coincidir la Baixada de la Mare de Deu, fent á Tortosa entrega de la prehuada Reliquia de la Santa Cinta. Continué, després, animant als tortosins á que no abandonen may la devoció á la Verge María ja qu' Ella ens ha mirat en forma tan predilecta y distingida.

LA VEU DE TORTOSA, se complau en felicitar al Colegi que d' un modo tan ben entés y delicat celebra sas solemnitats y festes més joyoses y una vegada més tributa sa humil enhorabona al zelós Director Dr. D. Nicolás Barber per son desvetllament que redonda en favor de la ferma instrucció y católica pietat de sos alumnos que no 's repentiran may d' haver siguts educats en un establiment que tan honra á Tortosa.

Guillem.

Tortosa, Mars de 1900.

UNA MICA D' HISTORIA

Satisfet lo rey En Jaume I ab la conquesta de Mallorca que tant enlayrava son casal, pensá acabar son plan ab la de Valencia, hermós regne, alarb encare, que era l' enveja dels monarcas cristians del seu voltant.

Ben poch tardá en preparar sa conquista y avansá fins á Burriana ab un gran estol, ahont entraren després d' un costós però brillant atac; aquí fou hont lo rey comensá á trovar dificultats, puix alguns de sos nobles, envejosos de sa gloria, que era la de tots, ó creyent una temeritat tal empresa, posaren trabas á sos plans que enderrerien molt temps la victoria; més lo rey, al fi, com sempre, s' imposa y reunintlos á tots en la capella del castell los anima ab sas paraules pera la conquesta que havia d' esser gloriosa pera la Patria y acaba dihent «que no tornaria á pasar lo riu de Tortosa sense haver pres Valencia».

L' entusiasme condí y al començar lo Setembre de 1238 devallaren totas las forsas cap el plá arivant després de grans esforços fins á las murallas de la hermosa ciutat, perfumada ab sas flors y tarongers, y comensaren lo siti ab coratje. Los fonébols y demás enginys de guerra foren

arrossegats fins á tret dels murs y prompte las grossas pedras llensadas ab forsa, obriren amples portells per hont los braus almogavers escamparen lo pánich entre 'ls alarbs que 'ls defensavan. Per fi vingué la capitulació, y 'l 28 de Setembre del mateix any onejava victoriosa sobre Valencia la bandera catalana.

Enlluhernats per la victoria avensaren fins á Murcia, més com no entrava en lo plan la possessió d' aquest regne, lo rey En Jaume lo regalá á Castella.

Aquestas foren las victorias que valgueren á aquet gran rey lo nom de Conqueridor, conquestas las més importants d' aquella época, plenas de dificultats y perills que sols se podian vencer ab molt valor y constancia

No feren per xó aquestas glorias oblidar lo demás corresponent al avens y prosperitat de la Nació; puix la marina mercant s' extenia, y 's perfeccionava la de guerra, fent preveure jornadas gloriosas; á Catalunya 's degué lo llibre del consolat de mar, recopilació de lleys marítimes y veritable códich del Mediterrá: en aquest regnat s' instituí lo Concell de Cent tan popular y digne y 'ls Concellers de Barcelona que tan honraren á Catalunya.

Després de 60 anys de regnar morí lo Rey En Jaume á Valencia, essent trasladat á Poblet lo 27 de Juliol de 1276.

La seva memoria quedá gravada en la nostre terra, puix en tots los seus fets hi batejá l' ánima de la Patria, aquesta ánima de Catalunya tant temps ha adormida y que avuy comensa á despertar.

J. C. y A.

Sant Lluís en Montserrat (1)

POLÍMETRO

I

Tot resant un donzell Salve Regina,
S' en entra al Monastir de Monserrat,
Dú capell piamontés ab ploma fina,
Talabart ab espasa damasquina,
Per quatre águiles negres adornat.

Per sa espatlla rellisca en plechs ayrosos
L' envellutat mantell de cavaller
Y mentre 'l vent dels pinatells y arbosos
Li esbulla sobre 'l pont sos vulls graciosos,
Ell clava al poltro 'ls esperons d' acer.

Les reynes y princeses l' estimavan,
Per son patje 'l volgué l' Emperatriu,
Los jovencels més nobles l' envejavan;
Tres corones augustes l' esperavan
Pera cenyir son verge front joliu.

Ab la Reyna María d' eixa terra
Ha vingut adorar Ell la del cel

(1) Llegida en la festa de l' Anunciata, celebrada en lo Colegi de San Luis, pel Congregant D. Joaquín Ferré y Ferré.

Lluny dels remors dels odis y la guerra
Vingué á gosar la pau d' aquella serra
Que es pels cors afligits bresca de mel.
Y aquells cingles y ermites contemplaren
Dames, guerrers y nobles á desdí,
Y les gegantes penyes tremolaren
Quan aprop seu los héroes admiraren
De Flandes, de Pavia y San Quintí.

Lluis entre ells s' amaga com viola
Entre 'l boscám frondós, tendre y humil,
Pel Montserrat s' esplaya lliure y vola
Als peus d' aquella Verge, hont se consola
Obrintli 'l cor com poncelló d' Abril.

Del mon no havia vist més que les belles
Campinyes de Gonçaga y Castelló,
Sols había parlat ab les estrelles
Y ab Deu, que es lo Senyor de totes elles
En los intims conhortos de la oració.

Per ço lo jove princep de Gonçaga
A Montserrat vivia més á pler,
Y quan en lo cap-vespre 'l sol s' apaga,
Baixant de les boixades per l' enbaga,
En lo temple 's postrava lo primer.

II

Es l' hora del silenci,
Lo só de la campana
Als viadors demana
Una oració per l' ánima dels morts.
En les celdes y ermites
De profundis responen
Cent echos que s' confonen
De cingle en cingle. ¡Es l' hora dels recorts!
La Verge Moreneta
En trono d' or sentada
Espera 'l toch d' aubada
En que 'ls Monjos Matines cantarán:
Lo chor mostra 'ls grans llibres
Y l' orga silenciosa,
Tot dorm y tot reposa....
Lluis, genolls en terra, está pregant.
Demana á Deu li mostri
Sa voluntat suprema;
Li enrotlla una diadema
De llum del Cel, 's front immaculat!
—Il·luminau ma pensal,
¡Senyor, Deu meu! (Ell crida)
¡Oh Verge Benehida,
Donáume alé pera volá al combat!

III

Digué Lluis. Les Matines
Començaren en lo Chor;
Les ombres del Sants Profetes
Del Cel baixaren d' un vol.
La xamosa Escolanía
Ab violes y baixons,
Salve Regina, cantava
A la Mare del Amor.
—A vostres peus, Mare meva,
¡Quin estar que hi fa més ból,
¡Qué hermós! passá aqui la vida
Eixa vida de tristor!
¡Oh princesa, la princesa
Més hermosa que hi ha al mon!
¡Oh Verge, flor de les verges,
Y Reyna dels méus amors!
¡Aquí 's respira puresal
Aqui s' aixampla 'l meu cor!
¡Aquí 's viu la vida d' àngel,
Sense perills temptadors!
¡Oh Verge Montserratinal
No vull corones ni l' or
No vull, no, les flors mondanas,
Sols vull á Deu, vull á Vos.
Vull morir d' amor puríssim
Per la Reyna del meu cor. —
Aixis parlava á Maria
San Lluis entre singlots.
Quan l' Angel de la Montanya
Se l' emporta d' aquell lloch.
—Ja has vist lo Cel en la terra;
Desde 'l Cel, veurás lo mon.—

Diuli: y al cim de Sant Geroni
Se 'l emporta tot d' un vol,
A sos peus s' obra l' abisme,
Los núvols tocan llurs fronts.
—Eixa terra es de María,
(Li diu l' àngel ple de goix),
Eixa terra es de María....
Pero no ho es tot lo mon.
Guayta part d' allá 'l Pirene
y Deu te dirá 'l que vol;
Si 't cal volar á la lluyta
Y lluytar fins á la mort.—
Y á Lluis llavors li sembla
Que s' aixampla l' horizon,
Y que fugen les montanyes
Y l' univers se conmou.

IV.

Fineix ja la visió. Als peus de María
Lluis se trova encara al Temple Sant;
La espasa de Loyola resplandía
Del altar de la Verge tot penjant.
Se la mira Lluis y aixís exclama:
—¡Dia vindrá en que jo 't despenjaré!
María, m' ha cridat, l' amor m' inflama;
Lluytant prop de Jesús jo moriré.»
Deixaré mos Estats; santa *Pobresa*
Ensenyaré al avar empedrehit:
Masegaré més carns al l' Asperesa
Pels malalts moriré vora son llit.»—

V.

Digué Lluis. La boyra embolcallava
Los cimerols dels pins,
Y un olor suáu arréu arréu brollava
Dels tendres romanins.
Lo Llobregat saltava per les tanques,
Corria 'l ventijol,
Y 'l sol daurava les casetes blanques
D' Olesa y Ministrol.
* * *
Lluis del temple, com viola eixía
Perfumada d' olors
Entre 'ls guerrers y dames resplandía
Com lliri entre les flors.
* * *
Y 'ls àngels que baixaren de la Gloria
Tornan al Paradís,
Van á cullir les palmes de victoria
Que guanyará Lluis.

SECCIÓ RELIGIOSA

SANTS DE LA SETMANA

Diumenge, 1 d' Abril, Santa Teodora.
—Dilluns, 2, San Francisco de Paula.—
Dimars, 3, San Benet de Palermo.—Dime-
cres, 4, San Isidoro.—Dijous, 5, San Vi-
cens Ferrer.—Divendres, 6, Los Dolors de
Ntra. Sra.—Dissapte, 7, San Epifani.

NOTICIES

EXERCICIS ESPIRITUALS

Pera seglars escomensaran una tanda en
la Casa de San Joseph, de Roquetas, á la
vesprada del vinent Diumenje de Rams; y
terminará 'l dissapte Sant pel matí.

Los que desitjin assistirhi, se servirán
passar avis á la Secretaria de Cambra d'
aquest Obispat ó en lo Col·legi de San Jo-
seph, á fi de reservahshi la corresponent
habitació.

Lo diumenje morí en aquesta ciutat la
virtuosa senyora donya Carme Estrany y
Sacanella, esposa de nostre volgut amich
D. Pere Domingo y mare del no menos
benvolgut amich nostre, lo distingit Metje
D. Eduart Domingo Estrany.

L' enterro, presidit pel Reverent Rector
d' aquesta Santa Seu Dr. D. Manel Gomez
y per D. Manel Beguer, nebot de la difun-
ta, fou una veritable manifestació de dol.

LA VEU DE TORTOSA s' associa verament

al pesar que sent sa desconsolada familia,
á qui desitja la més ferma resignació cris-
tiana, únich bálsem que podrá endolsir sa
terrible pena, y prega á mos llegidors n'
obliden en sas oracions l' ánima de la fina-
da (q. e. p. d.)

Una comissió composta del personal d'
Obres públiques s' ocupa actualment del
estudi del tros de carriatera desde Tivenys
á Benifallet.

Per excés d' original deixém de publicar
la reseña de la Santa Missió del xichs di-
rigida pels PP. Jesuites en sa esglesia de
l' Arrabal de Jesús. La insertarém en nos-
tre próxim número.

Durant aquesta setmana s' ha presentat
lo temps plé de variacions, rufol, plovis-
cós, ventoler y fret, recordantnos los an-
tichs adagis de *Mars marseja* y *'l Mars va
gelar á sa mare.*

Lo diumenje al vespre li foren adminis-
trats los Santíssims Sagraments á nostre
estimat amich, lo distingit dentiste, D. Jo-
seph Pla y Navarrete, quin restabliment
desitjém de tot cor.

Lo dia 25 del passat Mars se va conme-
morar en nostra Seu la gloriosa Baixada
de Nostra Senyora y entrega de la Santa
Cinta. La missa fou cantada per la capella
de música, predicant després del Evangeli,
l' orador quaresmal Reverent P. Martín.

A tan solempne acte hi assistiren los se-
nyors Majordoms y Capillers de la Royal
Cofraria, fent la materi per la tarde á l'
hora de Vespres y al Trissagi celebrat á la
Capella de la Cinta á les cinch y mitja.

Totes les Misses que se celebrarán de-
má dilluns, desde les 6 á les 11 del matí
en la esglesia de Ntra. Sra. del Roser serán
aplicades en sufragi de l' ánima de la se-
nyora D.ª Carme Estrany y Sacanella.
(Q. A. C. S.)

La familia de la defunta pregan l' assis-
tencia á alguna de dites misses. Per respecte
á la Santetat del Temple se dona 'l dol per
despedit.

Ab un atent B. L. M. de son digne Pre-
sident, hem rebut un exemplar de la inter-
essant *Memoria* en la que 's posen de re-
lleu los patriotichs serveys prestats per l'
Associació de *La Cruz Roja* d' aquesta ciu-
tat durant l' any últim.

Hem llegit la *Memoria*, que resulta abon-
dosa en detalls minuciosos; que 'ns recor-
den les fadigues y actes d' abnegació por-
tats á cap pels Membres d' aquella bené-
fica Associació, socorrent, curant y ani-
mant als infelissos repatriats.

¡Deu los hu paguil!

S' ha confirmat la noticia referent á la
celebració d' un meeting catalaniste á Ta-
rragona.

L' acte se portará á efecte en lo teatre
Principal, haventse senyalat pera aixó lo
próxim Diumenge dia 8.

Se jutja que 'l meeting revestirá gran
importancia, donchs assistiran á éll valio-
sos elements de varias poblacions catala-
nes.

Lo dijous va debutar en lo Teatre Prin-
cipal la notable Companyia Cassnell, sen
molt aplaudits tots els artistes y especial-
ment lo Sr. Arisó y 'ls germans Cassnell.

Per avuy hi han anunciades dos varia-
des funcions, repartintse llistins á l' entra-
da del Teatro ab l' ordre dels espectacles
que s' han de representar.